

Arrest

nr. 220 871 van 8 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2018 dient de verzoekster via de Belgische ambassade te Nairobi, Kenia, een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), dit met het oog op de gezinshereniging met haar voorgehouden vader, de heer Y. O. O., die in België verblijft als erkend vluchteling.

Op 14 november 2018 wordt dit visum geweigerd.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 7 december 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

O. Y. T., o.v. (...), RR (...)

Betrokkene wenst zich te vestigen bij de heer Y. O. O., die haar vader zou zijn. Zij kan dus niet genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980; zij heeft immers de leeftijd van 18 overschreden.

Hel bestaan van vermeende familiale en affectieve banden In België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Er wordt geen enkel document voorgelegd dat de eventuele verwantschap bewijst tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene geeft enkel aan bereid te zijn een DNA-test te ondergaan; daar werden tol nu toe blijktbaar geen verdere stappen voor ondernomen. Tevens werd tol op heden geen toestemming verleend om de DNA-procedure onder de huidige aanvraag op te starten. In de asielaanvraag van de referentiepersoon wordt een T. vernoemd als, dochter, maar de referentiepersoon geeft haar geboortjaar tweemaal aan als 1996, terwijl betrokkene volgens de visumaanvraag geboren is in 1998.

Betrokkene legt geen enkel document voor dat haar identiteit bewijst.

Betrokkene verblijft In Kenia; er wordt niet aangegeven of ze daar verblijfsrecht heeft of als ze daar eventueel geregistreerd als asielzoeker. Bovendien zou daar nog een zekere O. Y. A. verblijven. Volgens de asielaanvraag van de referentiepersoon zou dit de broer van betrokkene zijn, van wie de visumaanvraag werd geweigerd in 2014. Van deze evenmin geweten of hij In Kenia verblijfsrecht heeft of eventueel geregistreerd is als asielzoeker. Het is dus niet bewezen dat betrokkene geïsoleerd leeft in Kenia.

De referentiepersoon heeft voor een notaris in Nairobi een verklaring afgelegd dat betrokkene ongehuwd en kinderloos is. Deze verklaring kan echter niet aan de realiteit worden getoetst.

Verder wordt geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat er contact werd gelegd en/of onderhouden tussen de referentiepersoon en/of zijn gezin enerzijds en betrokkene en haar vermeende broer anderzijds. Nochtans is de referentiepersoon reeds erkend vluchteling in België sedert juli 2013 en verblijven zijn echtgenote en kinderen in België sedert september 2016. Men kan verwachten dat er minstens pogingen tot contact zouden zijn geweest.

Tenslotte wordt geen enkel document voorgelegd dat wijst op financiële steun van de referentiepersoon en/of zijn gezin aan betrokkene en/of haar vermeende broer, noch dat deze laatsten financieel afhankelijk zouden zijn van de referentiepersoon en/of zijn gezin.

Omwille van deze vaststellingen kan aan betrokkene geen D-visum worden afgeleverd.

“(…)

Motivatie:

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

*Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10, §1, al.1, 4° of 5° of 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011; hij/zij is 18 jaar of ouder.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9, 10, §1, 4°-5°, 10bis, §2, 13 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van "het beginsel van goed en behoorlijk bestuur" en van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Doordat, verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekende partij geen enkel stuk voorlegt omtrent:

- *de band van afstamming tussen verzoekster en de referentiepersoon, haar vader;*
- *haar in identiteit;*
- *haar verblijf in Kenia;*
- *haar burgerlijke status in Kenia, nl. kinderloos en ongehuwd en alleenstaand(alleenwonend);*
- *het bestaan contacten tussen verzoekster en haar ouders in de periode voor het bewijs van overmakingen van gelden van de ouders naar verzoekster naar toe einde haar in levensonderhoud e.d. te kunnen voorzien in Kenia;*
- *bijzondere humanitaire elementen die de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 Vr. W. kunnen rechtvaardigen;*
- *omstandigheden die erop wijzen dat verzoekster afhankelijk is van de mentale steun van haar vader;*

Terwijl, dat het standpunt van verwerende partij geen stuk vindt in de stukken van het dossier zoals zij stelt deze te hebben overgemaakt de Belgische diplomatieke post in Kenia alvorens het dossier overmaakte aan verwerende partij.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkele concrete wijze uitlegt waarom de door verzoekster neergelegde stukken niet zouden voldoen om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster te ondersteunen;

Dat verzoekster zich het recht voorbehoudt deze stukken neer te leggen in het kader van huidige procedure, die dus van aard zijn een verkeerde veronderstelling in hoofde van verwerende partij omtrent de bewijswaarde van eerder door verzoekster neergelegde stukken te weerleggen;

Dat het opmerkelijk is dat bij de indiening en de verdere behandeling van de aanvraag nooit werd gevraagd bijkomende documenten te voegen ter ondersteuning van de aanvraag tot gezinshereniging, terwijl de aanvraag wel werd aangenomen door de Belgische diplomatieke post, een dossier nummer werd kenbaar gemaakt aan verzoekster en het dossier van de aanvraag zonder meer werd overgemaakt de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel voor verdere behandeling;

Dat bovendien het beginsel van goed en behoorlijk bestuur aan verwerende partij de verplichting oplegt minstens verzoekster in staat te stellen op tijdige en nuttige wijze een potentieel bezwaar te verhelpen minstens haar op tijdige en nuttige wijze op de hoogte te stellen van de zogenaamde ontbrekende bewijswaarde van de neergelegde stukken;

Dat uit de stukken die werden neergelegd door verzoekster in het kader van huidige procedure nu juist moet blijken dat ten onrechte werd geconcludeerd dat aan de documenten zoals neergelegd ten tijde van de indiening van de aanvraag tot gezinshereniging geen bewijswaarde kan worden gekleefd.

Zodat, verwerende partij niet vermag te beslissen dat verzoekster niet [deze zin wordt niet vervolledigd]

Dat de bestreden beslissing op dit punt niet op afdoende wijze is gemotiveerd en zij dus dient te worden nietig verklaard;

Dat de bestreden beslissing artikel de artikelen 10, §1 4° en 5° of 10 bis §2 en 62 Vr. W., het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van goed en behoorlijk bestuur, en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurlijke beslissingen schendt.”

3.1. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het verzoekschrift, overeenkomstig artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet, “op straffe van nietigheid” een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de aanhef van het enig middel vermeldt de verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. De verzoekster laat in de uiteenzettingen van haar enig middel echter na om concreet te omschrijven hoe de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Het enig middel is op dit punt bijgevolg niet ontvankelijk.

Waar de verzoekster de schending aanvoert van “*het beginsel van goed en behoorlijk bestuur*”, merkt de Raad op dat in het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” bestaat, maar wel diverse en van elkaar te onderscheiden beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekster laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij, naast het door haar genoemde redelijkheidsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Ook in de mate dat de schending wordt aangevoerd van “*het beginsel van goed en behoorlijk bestuur*”, is het middel derhalve onontvankelijk.

3.2. De artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De belangrijkste bestaansreden van de formele motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991 en door artikel 62 van de vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt op grond van welke determinerende motieven deze werd genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name enerzijds de artikelen 10, §1, eerste lid, 4°-5° en 10bis, §2, van de vreemdelingenwet, en anderzijds de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Met name wordt in de eerste plaats geoordeeld dat de verzoekster ouder is dan 18 jaar, zodat zij zich niet kan beroepen op de artikelen 10, §1, eerste lid, 4°-5° en 10bis, §2, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft hiermee op afdoende wijze toegelicht waarom de verzoekster niet in aanmerking komt voor de gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Aangezien de verzoekster blijkens het administratief dossier een visum gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar (voorgehouden) vader, de heer Y. O. O., en aangezien noch artikel 10, §1, eerste lid, 4°-5° van de vreemdelingenwet, noch artikel 10bis, §2, van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid van gezinshereniging voor een kind dat ouder is dan

achttien jaar wanneer het in België komt samenleven met de verblijfsgerechtigde ouder, volstaat de vaststelling dat de verzoekster ouder is dan achttien jaar om haar de gezinshereniging in toepassing van de voormelde artikelen te weigeren. De verweerder hoeft in dit kader, bij de enkele weigering van de gezinshereniging, geenszins bijkomend te motiveren aangaande de documenten die bij de aanvraag worden bijgebracht.

Hoewel verzoeksters aanvraag blijkt de stukken van het administratief dossier louter werd ingediend als een aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet, heeft de verweerder vervolgens tevens op zeer uitvoerige wijze toegelicht waarom de elementen van de aanvraag niet volstaan om een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet toe te kennen. De verweerder motiveert hieromtrent als volgt:

“Er wordt geen enkel document voorgelegd dat de eventuele verwantschap bewijst tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene geeft enkel aan bereid te zijn een DNA-test te ondergaan; daar werden tot nu toe blijkbaar geen verdere stappen voor ondernomen. Tevens werd tot op heden geen toestemming verleend om de DNA-procedure onder de huidige aanvraag op te starten. In de asielaanvraag van de referentiepersoon wordt een T. vernoemd als, dochter, maar de referentiepersoon geeft haar geboortjaar tweemaal aan als 1996, terwijl betrokkene volgens de visumaanvraag geboren is in 1998.

Betrokkene legt geen enkel document voor dat haar identiteit bewijst.

Betrokkene verblijft in Kenia; er wordt niet aangegeven of ze daar verblijfsrecht heeft of als ze daar eventueel geregistreerd als asielzoeker. Bovendien zou daar nog een zekere O. Y. A. verblijven. Volgens de asielaanvraag van de referentiepersoon zou dit de broer van betrokkene zijn, van wie de visumaanvraag werd geweigerd in 2014. Van deze evenmin geweten of hij in Kenia verblijfsrecht heeft of eventueel geregistreerd is als asielzoeker. Het is dus niet bewezen dat betrokkene geïsoleerd leeft in Kenia.

De referentiepersoon heeft voor een notaris in Nairobi een verklaring afgelegd dat betrokkene ongehuwd en kinderloos is. Deze verklaring kan echter niet aan de realiteit worden getoetst.

Verder wordt geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat er contact werd gelegd en/of onderhouden tussen de referentiepersoon en/of zijn gezin enerzijds en betrokkene en haar vermeende broer anderzijds. Nochtans is de referentiepersoon reeds erkend vluchteling in België sedert juli 2013 en verblijven zijn echtgenote en kinderen in België sedert september 2016. Men kan verwachten dat er minstens pogingen tot contact zouden zijn geweest.

Tenslotte wordt geen enkel document voorgelegd dat wijst op financiële steun van de referentiepersoon en/of zijn gezin aan betrokkene en/of haar vermeende broer, noch dat deze laatste financieel afhankelijk zouden zijn van de referentiepersoon en/of zijn gezin.

Omwille van deze vaststellingen kan aan betrokkene geen D-visum worden afgeleverd.”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de inhoud ervan de verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met bepaalde motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen, kan haar kritiek niet in verband worden gebracht met de formele motiveringsplicht.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden weigeringsbeslissing, zowel in rechte als in feite, zeer uitvoerig en concreet, en dus op afdoende wijze is gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2, 3, 4 van de wet van 29 juli 1991 of een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet. De verzoekster toont evenmin een schending aan van de artikelen 10, §1, eerste lid, 4°-5° en/of 10bis, §2, van de vreemdelingenwet.

3.3. De verzoekster voert tevens de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de vreemdelingenwet zelve, in de artikelen 10 en volgende, uitsluit dat een verblijfsrecht in functie van gezinshereniging wordt verleend aan het kind dat ouder is dan achttien jaar wanneer het in België komt samenleven met de verblijfsgerechtigde ouder. De verweerder heeft *in casu* op goede gronden, en zonder dat dit wordt betwist, vastgesteld dat de verzoekster ouder is dan achttien jaar. In dit geval moet de aanvraag gezinshereniging (ingediend in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet) worden geweigerd en beschikt de verweerder dus niet over enige beoordelingsbevoegdheid. Aangezien het redelijkheidsbeginsel slechts van toepassing is daar waar het bestuur beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kan de verzoekster zich in dit specifieke kader niet beroepen op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De verweerder heeft, zoals hoger reeds werd weergegeven, echter tevens gemotiveerd waarom de aanvraag ook niet kan leiden tot het toekennen van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Op dit punt beschikt de verweerder gewis over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die het bestuur in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen de verzoekster echter geenszins aantoonde.

De verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering dat de verweerder "*ten onrechte*" stelt dat zij geen stuk heeft voorgelegd omtrent een aantal elementen (afstammingsband, verblijf in Kenia, identiteit, burgerlijke status, contacten met de ouders, geldstortingen, bijzondere humanitaire elementen, omstandigheden van afhankelijkheid) en tot de eenvoudige ponering dat het standpunt van de verweerder geen steun vindt in het dossier dat werd overgemaakt aan de diplomatieke post. De verzoekster geeft aan dat zij zich het recht voorbehoudt om in het kader van het onderhavige beroep nog stukken neer te leggen die van aard zijn om de veronderstelling van de verweerder te weerleggen, doch de Raad stelt vast dat de verzoekster geen enkel bijkomend overtuigingsstuk heeft bijgebracht.

De verzoekster toont met haar vage en blote beweringen dan ook niet aan dat de verweerder alle redelijkheid te buiten gaat waar hij besluit dat er op grond van de aanvraag geen humanitair visum kan worden verleend in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. De motieven hieromtrent, die reeds werden geciteerd onder punt 3.2., worden door de verzoekster niet concreet weerlegd.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, is de verweerder er geenszins toe gehouden om de verzoekster uit te nodigen om bijkomende stukken voor te leggen indien hij vaststelt dat de elementen van de aanvraag niet van aard zijn dat zij een humanitair visum verantwoorden en is hij evenmin verplicht om de verzoekster op voorhand te melden dat aan de voorgelegde stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient in tegendeel toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het stofferen van de aanvraag en om hierin zijn of haar persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, concreet toe te lichten en te onderbouwen met de nodige bewijsstukken. De aanvraag voor een humanitair visum is een administratieve procedure en het bestuur dient tijdens de behandeling van deze aanvraag geenszins een vorm van tegensprekelijk debat te organiseren met de aanvrager.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE